



Rahima Abdullahs studentertale

Taler

Rahima Abdullah
Student

Dato

25. juni 2021

Sted

Nyborg Gymnasium

Kære alle

At stå her med huen på og få lov til at holde studentertalen på en dag, der betyder så meget for mig og mine medstuderende, er en fornøjelse. Det gør mig enorm glad, stolt og taknemmelig.

Jeg vil gerne bruge min taletid på at tale om håb, styrke og drømme. Og vigtigheden af, at vi hjælper hinanden og bakker hinanden op.

Jeg vil gerne dele noget af min egen historie med det ønske, at den kan give inspiration og håb til mine medstuderende, så I tør drømme frit og have mod til at kæmpe med alle de udfordringer, der altid vil dukke op, når vi forsøger at realisere vores drømme.

For mig er studenterhuen ikke kun en markering af, at jeg har afsluttet gymnasium.

Det er også en markering af, at det lykkedes mig at komme godt igennem en lang og hård rejse frem til i dag, hvor jeg står her med huen på. For vejen frem til i dag har ikke været nem. Det har været en rejse.

En rejse, der ikke kun har indebåret mange afleveringer af opgaver og angst for, hvordan det skulle gå med mine eksamener. Min rejse har handlet om meget mere end det.

Rejsen startede, da jeg landede i KBH's lufthavn i 2015 og ikke kunne sige et eneste ord på dansk.

Jeg stod i KBH's lufthavn som 14-årig med en fortid fuld af traumer, flugt, krig, bomber, skuffelser og angsten for at dø.

Jeg valgte at lægge fortiden bag mig og kigge fremad.

Jeg havde ikke noget kendskab til det samfund, jeg var kommet til. Jeg var ligesom et lille barn, der blev født ind i en ny verden, som man intet kender og er nødt til at lære alting forfra.

Men jeg havde mange drømme. Rigtig mange drømme.

Jeg vidste, at der var en lang rejse foran mig, før jeg kunne blive en del af det samfund, jeg var flygtet til. Jeg vidste, at jeg ville møde rigtig mange udfordringer på min vej. Men jeg valgte at tage rejsen, også selvom, da jeg for første gang i mit liv hørte nogen tale dansk, sagde til mig selv ”Det her sprog kommer jeg aldrig nogensinde til at lære”.

Jeg valgte at tage rejsen, selvom da jeg gik i modtagerklassen, hvor jeg lærte dansk, sagde jeg til en af mine lærere, at mit mål var at læse videre på gymnasium for senere at kunne gå på universitetet. Hun svarede afvisende: ”Du skal på VUC eller erhvervsskole, for du kan ikke klare gymnasiet. På gymnasiet skal man tage noter hele tiden. Man skal læse svære tekster. Det er svært for en helt almindelig dansker. Det er endnu sværere, når man ikke er født i Danmark. Du kan ikke klare det”.

Alligevel valgte jeg at tage på min lange og svære rejse.

Min lærer havde ret, da hun sagde, at det var en svær vej, jeg havde valgt. Men hun havde ikke ret, da hun sagde, at jeg ikke kunne. For man kan godt, hvis man vil.

Rejsen har været svær, men alle de mennesker, der har hjulpet mig og troet på mig, har gjort min rejse nemmere for mig.

Det var på en lektiecafé i Herning Bibliotek, som var oprettet af Dansk flygtningehjælp for at hjælpe tosprogede, at mine færdigheder i at tale og skrive på dansk udviklede sig. De var de flinke, frivillige ældre damer, der hjalp mig med det sproglige og rettede mine tekster igennem. De lærte mig, hvor kommaet skulle stå, og hvordan man formulerede sine tanker på dansk.

”Det her siger man ikke på dansk”, hørte jeg dem sige mange gange med et smil på læben og et ønske om at hjælpe mig godt på vej ind i det danske samfund.

Jeg spurgte hver gang ”Hvordan siger man det så? For jeg vil så gerne lære det.”.

Jeg mødte op hver tirsdag med en tekst i hånden, som jeg havde skrevet på dansk, og fik hjælp af dem til at rette den igennem. Jeg kunne selv mærke, hvordan jeg udviklede mig, for hver gang blev mine fejl færre, og mit dansk blev bedre.

I dag er jeg student fra Nyborg Gymnasium med et højt gennemsnit, der giver mig rigtig mange muligheder. Men jeg kunne ikke nå så langt, hvis jeg ikke troede på mig selv. Og hvis der ikke havde været mennesker omkring mig, der bakkede op.

Jeg fik så meget kærlighed og hjælp fra så mange mennesker omkring mig. Både klassekammerater og lærere på Nyborg Gymnasium, frivillige, familier og venner udenfor gymnasiet har gjort rejsen nemmere for mig.

Det er nemlig de små ting, der skaber de store, og gør det hele nemmere for os. Når vi giver hinanden en hånd og hjælper hinanden. Når vi viser, at vi er her for hinanden.

Nu vil jeg gerne læse en lov op. Det er paragraf 1 st. 4. fra ”Bekendtgørelse af lov om de gymnasiale uddannelser”. Loven handler om uddannelser og deres formål. I paragrafen står der følgende: Uddannelserne som helhed skal forberede eleverne til medbestemmelse, medansvar, rettigheder og pligter i et samfund med frihed og folkestyre. Undervisningen og hele institutionens dagligliv må derfor bygge på åndsfrihed, ligeværd og demokrati og styrke elevernes kendskab til og respekt for grundlæggende friheds- og menneskerettigheder, herunder ligestilling mellem kønnene. Eleverne skal derigennem opnå forudsætninger for aktiv medvirken i et demokratisk samfund og forståelse for mulighederne – for individuelt og i fællesskab at bidrage til udvikling og forandring”.

Jeg er stolt over, at rigtig mange af mine medstuderende er aktive i demokratiet og på den måde viser, at et af de vigtigste formål med uddannelsen er opnået.

Mange af os her på Nyborg gymnasium har stået side om side i kampen for vores medstuderende Aya.

Vi har ytret os, vi har deltaget i demokratiet, vi har skrevet indlæg, vi kørte i busser sammen til demoer og viste hele verden, at vi slår kreds om vores medstuderende og værner om menneskerettighederne.

Vi har vist sammenhold. Vi har vist et stærkt fællesskab, som mange andre unge i samfundet ønskede, at de var en del af.

Tak til jer, der har været med i denne kamp! Tak for jeres empati, jeres vilje, jeres anerkendelse af jeres ansvar som medborgere i dette samfund og jeres tro på jer selv og jeres indflydelse.

Jeg vil gerne med stolthed sige, at vi er et gymnasium, der har vist sammenhold. Vi viste sammenhold, da vi holdt afstand under coronakrisen. Og vi viste sammenhold, da vi stod sammen i forsvar for vores medstuderende Aya.

Jeg har altid været nervøs for engelskfaget. Men min nervøsitet blev meget mindre, da min engelsklærer Bolette sagde til mig: ”Du skal ikke være nervøs for engelsk og heller ikke for mig, for vi er på samme hold. Min opgave er at hjælpe dig frem mod eksamen. Du kan godt!”.

Virkeligheden var, at jeg kunne godt. Men virkeligheden var også, at jeg aldrig ville kunne, hvis jeg ikke fik at vide, at jeg kunne det. For først når du mærker, at der er nogen, der bakker dig op og giver dig følelsen af, at du kan, tager du det første skridt mod at kunne noget.

Tusind tak til alle dem, der har troet på mig og sagt til mig, at du kan godt. Det er også jeres fortjeneste, at jeg står her i dag, taler dansk og bliver student med et højt gennemsnit.

Kære medstuderende

For mig er denne hue et symbol på, at hvis man vil, så kan man. Hvis man tror på sig selv, kan man opnå det hele. Det, jeg håber, I tager med herfra, er, at hvis I vil, så kan I.

Jeg håber, at I vil drømme, nyde de muligheder, som I har, og som ikke alle i verden har fået. Holde fast ved jeres drømme og kæmpe for dem. Holde fast ved

de mennesker, der tror på jer og bakker jer op. For I kan godt, hvis I vil.

Jeg ønsker jer held og lykke på jeres vej.

Tusind tak, fordi jeg får æren af at blive student fra Nyborg Gymnasium.

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Festtale, Translokations-/dimissionstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/rahima-abdullahs-studentertale>